

SĂ CITIM BIBLIA ÎMPREUNĂ
[DE FOLOS PENTRU TIMPUL DEVOȚIONAL]
PSALMII

Psalmul 63

*Un psalm al lui David –
Făcut când era în pustia lui Iuda*

*4 Te voi binecuvânta, dar, toată viața mea,
și în Numele Tău îmi voi ridica mâinile.*

*5 Mi se satură sufletul
ca de niște bucate grase și miezoase,
și gura mea Te laudă*

*cu strigăte de bucurie pe buze,
6 când mi-aduc aminte de Tine
în așternutul meu*

*și când mă gândesc la Tine
în timpul privegheilor nopții.*

*7 Căci Tu ești ajutorul meu,
și sunt plin de veselie
la umbra aripilor Tale.*

*8 Sufletul meu este lipit de Tine ;
dreapta Ta mă sprijină.*

*9 Dar cei ce caută să-mi ia viața
se vor duce în adâncimile pământului;*

*10 vor fi dați pradă sabiei,
vor fi prada șacalilor.*

*11 Dar împăratul
se va bucura în Dumnezeu ;
oricine jură pe El se va făli,
căci va astupa gura mincinoșilor.*

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

Psalmul 64

*Către mai marele cântăreților –
Un psalm al lui David*

*1 Ascultă-mi glasul, Dumnezeule,
când gem !*

*Ocroțește-mi viața împotriva vrăjmașului
de care mă tem !*

*2 Păzește-mă de uneltirile celor răi,
de ceata gălăgioasă
a oamenilor nelegiuiri!*

*3 Ei își ascut limba ca o sabie, își aruncă
vorbele lor amare ca niște săgeți,
4 ca să tragă în ascuns asupra celui
nevinovat : trag asupra lui pe neașteptate,
fără nicio frică.*

*5 Ei se îmbărbătează în răutatea lor,
se sfătuiesc împreună ca să întindă curse
și zic : „Cine ne va vedea ?”*

*6 Pun la cale nelegiuiri și zic : „Iată-ne
gata, planul este făcut !” O prăpastie este
lăuntru și inima fiecăruia!*

*7 Dar Dumnezeu aruncă săgeți împotriva
lor : deodată, iată-i loviți.*

*8 Limba lor le-a pricinuit căderea;
și toți cei ce-i văd clatină din cap.*

*9 Toți oamenii sunt cuprinși de frică și
mărturisesc : „Iată ce a făcut Dumnezeu”,
și recunosc că aceasta este lucrarea Lui!*

*10 Cel neprihănit se bucură în Domnul și
în El își caută scăparea ; toți cei cu inima
fără prihană se laudă că sunt fericiți.*

Editorial. Cum și-a câștigat un militar Crucea de fier

„Căci la Tine este izvorul vieții, prin lumina Ta vedem lumina.” [Psalmul 36 : 9]

În lupta de la Gross-Goerschen din 2 mai 1813, locotenentul Karl von Roeder, aghiotantul comandamentului general al corpului de armată York avea de transmis un ordin în prima linie de bătaie.

Când era pe cale de a călări înapoi, a întâlnit un grup de pușcași, care, lipsiți de ofițeri, se retrăgeau în dezordine. El a preluat comanda, i-a așezat în ordine pe soldați și i-a condus înainte. În acest timp calul lui a fost rănit și apoi și el. El povestește :

„Era ca și când aș fi fost zdrobit, așa o smucitură am primit și încă îmi mai amintesc că m-a străfulgerat gândul ca un trăsnet, că un glonț a pus capăt vieții mele.

Un glonț de pușcă îmi intrase în tâmpla dreaptă, la ochi, a trecut prin spatele tâmplei și a ieșit afară în fața urechii. Cum am coborât de pe cal nu știu ; acesta, cu șeaua plină de sânge a fost văzut mai târziu de către camarazii mei, care m-au considerat ca mort ; calul a fost prins și omorât, pentru că rana era prea gravă.

Îmi amintesc că zăcând pe pământ, m-am trezit ca din somn. M-am gândit la sfârșitul meu, m-am rugat Mântuitorului nostru și I-am încredințat sufletul meu ; dar mi-am propus că dacă o fi să mai trăiesc, să mă predau Domnului Isus cu totul, mult mai hotărât ca până acum, să cercetez mai devotat și mai asiduu Sfânta Scriptură și mai ales adevărul creștin.

Astfel chiar și această clipă, care bineînțeles că mi-a adus multe dureri fizice de durată, mi-a fost o binecuvântare în mâna preamiloșivului Dumnezeu și a credinciosului Mântuitor ...”; von Roeder a povestit apoi mai departe, cum s-a sculat și fără să vadă, s-a târât de acolo sprijinit pe sabie, ca să nu cadă în mâinile francezilor.

Condus o bucată de drum de către un soldat rănit, a ajuns la un post de pansare, unde și-a pierdut cunoștința. Chirurgical n-a vrut la început să-l panseze, pentru că tot nu putea să apuce ziua următoare. Cu toate acestea a fost pus împreună cu alți grav răniți într-o căruță și astfel a ajuns în orașelul Pegau.

[Continuare pe pag. 2]

ORARUL SLUJBELOR BISERICII

DUMINICA	9 - 12
	18 - 20
JOI	18 - 20

Live pe : www.cezareea.ro
VĂ AȘTEPTAM CU DRAG !

„Să trăiești în pace, și pacea să fie cu casa ta și cu tot ce este al tău” !
I SAMUEL 25 : 6

[Continuare de pe pag. 1]

Acolo probabil a fost considerat mort, căci a fost culcat pe trotuar și l-au lăsat acolo. Un alt ofițer l-a găsit noaptea pe aparentul mort, a pus să fie dus într-o casă și pansat. Aici, pe salteaua de paie și-a recăpătat cunoștința ; Roeder s-a sculat spre dimineață, s-a așezat în fața casei și și-a dat seama cu adâncă durere, după adunătura de oameni care trecea, că lupta a fost pierdută. A rugat zadarnic să fie pus în una din căruțele care treceau, ca să nu ajungă în prizonierat. Nimeni n-a vrut. În cele din urmă s-a îndurat o femeie, probabil o vivandieră, l-a luat în căruța ei cu loitră și pe drum i-a turnat apă rece pe rana fierbinte. După multe zile pline de dureri, în care au alternat transporturi cu căruța și îngrijiri bune și rele, a ajuns la Glatz și acolo în îngrijirea unui medic militar priceput și devotat. Aici a început apoi rana să se vindece, spre uimirea tuturor medicilor, dar ochiul lui drept a fost și a rămas orb. Cu toate acestea s-a prezentat în 16 august, cu rana încă deschisă, în slujbă la generalul von York.

Armistițiul încheiat între timp cu francezii, tocmai expira în acele zile ; astfel a ajuns tânărul erou din nou la inamic, a fost dat ca ajutor comandantului avangardei și a obținut crucea de fier după luptele de la Loewenberg, din 19 și 21 august. Împăratul Friedrich Wilhelm al III-lea a poruncit totodată, prin ordin verbal, ca locotenentul von Roeder să fie răsplătit. Aceasta din urmă n-a mai avut loc, dar la rugămintea lui. Mai târziu a scris despre aceasta copiilor lui :

„Sunt profund stăpânit de faptul, că dacă mi-a reușit în viață ceva, a fost harul lui Dumnezeu, pe care mi l-a dăruit în Isus Hristos ...”.

[Preluare din : *Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui: Anul III - Georg von Viebahn, BERLIN, 1898 Societatea Evanghelică germană de cărți și tractate, Ackerstrasse 142]*

Lumini peste veacuri (I) [Petru Popovici]

CAPITOLUL 15

GEORGE WHITEFIELD

Adeseori gema ore întregi pe patul său sau cu fața la pământ cerând izbăvirea.

Se vedea stăpânit de mândrie și a început să lupte împotriva ei.

Purta mănuși grosolane de lână, o haină peticită și încălțăminte murdare, dar nici acestea nu i-au adus descătușarea. Plânga și sufletul îi era îndurerat.

Prin vremea aceasta, Charles Wesley i-a împrumutat o carte intitulată „Viața lui Dumnezeu în sufletul omului”.

Aceasta avea să-i dea lumină că lucrurile exterioare, formele, ceremoniile nu pot mântui sufletul omului, că adevărata religie e unirea sufletului cu Dumnezeu.

În acest timp se unește cu un grup de tineri plini de râvnă numiți „metodiști”, grup înființat de către Wesley cu vreo trei ani înainte. El era format din 15 persoane și a fost ca un mic aluat ce dospește toată frământătura.

În cadrul grupului de metodiști, Whitefield a desfășurat o activitate frumoasă între bolnavi și săraci. Aici leagă prietenie cu John Wesley.

Decăderea spirituală din această vreme era mare. Puritanismul era luat în derâdere de lorzi și damele bogate, care nu se rușinau să umble beți pe stradă ziua-n amiaza mare. Jocurile de noroc era ocupația nobilimii engleze.

Un predicator convertit era rar ca o cometă. Preoțimea își petrecea timpul la vânatoare de vulpi și la banchete.

Jafurile și asalturile pe stradă erau la culme. După ce se însera, londonezii nu mai îndrăzneau să iasă din case decât în grupe și bine înarmați ...

[Continuarea în numărul viitor]

BOLI EVITABILE

23. O lecție: John D. Rockefeller

Unul din biografii lui spunea că Rockefeller arăta ca o mumie.

Venitul său era de un milion de dolari pe săptămână, dar digestia sa era așa de proastă încât putea să mănânce numai biscuiți și lapte.

Ca și *Scrooge* (personaj principal într-un roman de Dickens), John D. era singuratec și mut. El a mărturisit odată că dorea să fie iubit, dar nu-și dădea seama că oamenii iubesc numai pe aceia din care emană iubirea.

Lipsit de considerație pentru alții, în mocirla plăcerii lui de a-și mări tot mai mult profiturile, zdrobea adesea pe cel lipsit de ajutor.

Era atât de urât pe terenurile petrolifere din Pensylvania, încât oamenii pe care i-a sărăcit iau spânzurat portretul.

El era păzit zi și noapte de gărzi personale. Enorma avere pe care a acumulat-o nu-i dădea pace nici fericire.

Până la urmă constată că era înăbușit de averea pe care căuta s-o acumuleze și s-o conducă. Nu putea să doarmă și nu se putea bucura de nimic.

Când John D. avea numai 53 de ani, Ida Tarbell scria despre el : „O îmbătrânire îngrozitoare se vedea pe fața lui. Arăta ca cel mai bătrân om pe care l-am văzut vreodată.” Biscuiții și laptele pe care le înghițea posac, nu puteau să țină mult timp legați unul de altul, trupul său istovit cu sufletul său lipsit de pace.

Părerea generală era că nu va mai trăi încă un an, iar reporterii i-au și pregătit necrologul pentru a fi publicat în ziare.

Îl cuprinse disperarea ca pe un mic copil care vede marea necruțătoare venind să-i măture într-o clipă toate castelele de nisip pe care le-a clădit.

Pentru prima dată recunosc că banul nu era de folos pentru a fi păstrat, ci trebuie să fie distribuit pentru beneficiul altora. Dimineața următoare, fără a pierde timpul asemenea lui Scrooge, el transformă banul său în fericiri pentru alții.

Astfel începu să ajute cauze nobile. El înființă Fundația Rockefeller pentru ca o parte din averea sa să fie canalizată spre zonele nevoiașe.

Ar fi necesară o carte pentru a descrie beneficiile care rezultau din multele sute de milioane de dolari cu care copleşii universitățile, spitalele, lucrările misionare și milioanele de oameni oropsiți.

El a fost unul din cei care a ajutat Sudul să scape de cea mai mare calamitate economică și fizică, gândacul coleopter. Putem mulțumi lui John D. că viețile noastre și ale copiilor noștri sunt salvate prin penicilină pentru că prin contribuțiile sale a ajutat la descoperirea acestui medicament miraculos ...

[Va continua]

CUM POT FI MÂNTUIT ?

1. Nu există om fără păcat : „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”. [Romani 3 : 23]

2. Pentru un singur păcat, omul este / va fi condamnat : „Fiindcă plata păcatului este moartea ...”.

3. Mântuirea este posibilă numai prin Isus : „ ... darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru”. [Romani 6 : 23]

„Doamne Isuse, vino te rog și în viața mea !”

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

[EVANGHELIA DUPĂ IOAN 3 : 16]